

Slnčná krajina

SLNEČNÁ KRAJINA

„UHhhh, keby bola stále len zima,“ povzdychla Ema..

„Prečo?! Veď ide jar a potom le“

„ANI TO NEVYSLOVUJ,“ vyskočila na Lenku Ema.

„Le-e-e... čo máš stále za problém? Nechápem, prečo neznášaš le-.., ach, teda to ročné obdobie, ale iba zimu a pochmúrne počasie!“

Zaskočene sa opýtala Lenka Emy.

Ema sa otočila a ušla domov.

„Kam utekáš? Počkaj, čo sa ti stalo? Stoj!“

Lenka sa smutne otočila a došlo jej, prečo Ema urazene utekala domov.

Keď sa Lenka obzrela, pomaly vychádzalo slnko. Vyšlo spoza mrakov a žmurklo na ňu.

Lenka sa usmiala a rýchlo sa ponáhľala domov vymyslieť plán.

„Ahoj, Emi, čo dnes robíš?“ na druhý deň zavolala Lenka Emke.

„Nooo, ešte spím a prečo mi voláš tak skoro?“ zazívala Ema do telefónu.

„Aaale, len tak sa pýtam.“

„No ani neviem, ale keď bude také odporné počasie ako bolo včera večer, tak nikam nejdem a ostávam v posteli“ zahundrala Ema, keď si spomenula na rozprchnuté mraky a slnko na oblohe.

„Ou nie, neboj, dnes má byť zima a o 11:00 má dokonca aj pršať,“ začala rozvíjať svoj plán Lenka.

„Hah, tak dobre, stretnime sa tak za hodku.“

„Dobre, vidíme sa,“ natešene zavýskala Lenka a položila.

„Okeej, tak sa vidíme, ahoj,“ začudovane zložila Ema.

„Ahoouu, hmm, vidím, že si vybavená,“ usmiala sa Lenka na Emu.

„Hej, hej, vzala som si pršiplášť, lebo cez dáždík na mňa nepadne ani kvapka, ale keď si oblečiem pršiplášť, hneď som mokrá, hihi,“ zacupitala Ema.

„Noo a čo budeme teda robiť?“ spýtala sa Ema Lenky.

„Pod', musím ti niečo ukázať. Ale musíš si zavrieť oči.“

„Dobre, aj keď nemám rada prekvapenia, skúsim,“ nenadšene zavrela oči Ema.

Lenka sa veľmi potešila, že jej plán vychádza. Keď si Ema zavrela oči a Lenka sa uistila, že naozaj neblafuje, žmurkla na oblohu, chytila Emu za ruku a začali utekať.

“Aaaaa, my utekáme? Čo? Počkaj, Lena, nesmej sa!”

zadychčane naliehala Ema.

“Haha, si ako slepý slon v porceláne, čo sa snaží behať.”

Lenka pomaly dostávala záchvat smiechu z Eminých poznámok.

“Som rada, že sa bavíš,” ironicky zahlásila Ema.

“A sme na mieste,” zafučala Lenka.

“A to sme bežali do Bratislavy?” opäť zahundrala Ema.

“Vidím, že ti ani po tom maratóne nechýba humor.”

“Hmm, aj ja som si všimla, že ho ešte stále máš,” doťahovali sa dievčatá.

“Tak už si môžem otvoriť oči?” nedočkavo sa spýtala Ema.

“Vydrž sekundičku,” povedala Lenka, kým doťahovala posledné detaily.

“Hmm, čo to tu tak krásne vonia? A tie pekné zvuky... Čo si ma zaviedla do nejakej modernej cukrárne?” Ema si už od nedočkavosti predstavovala, kde sa nachádza a ako to tam bude všetko navôkol vyzerať.

“Aaaa, už môžeš otvoriť oči!” zahlásila Lenka zvedavá na Eminu reakciu. Aj sa bála, že sa Ema naštve až tak, že sa s ňou nebude rozprávať najbližší týždeň.

“LE-E-N-N... JA -A-A ... JA NEMÁM SLOV!” koktavo vyhrkla Ema.

“Ema, ty si fakt ešte stále tu? Nečakala by som, že tu ostaneš čo i len minútu!” prekvapene zajasala Lenka.

“WOOOW, TAK O TOTO SOM PRICHÁDZALA CELÝ SVOJ ŽIVOT?!”

Obe dievčatá sa radovali a začali tancovať, pretože ani jedna z nich ešte nikdy nevidela nič krajšie.

“Ďakujem, tak toto som skutočne nečakala a ja som chcela na teba kričať, že kde si ma to zaviedla.”

Zasmiala sa Ema na Lenku.

„Keď si ty šťastná, som aj ja, a keď si smutná, oslovím aj slnko, len aby si bola šťastná,” povedala Lenka.

“No myslím si, že by si mala poďakovať aj niekomu inému.”

“A komu? Ved' tu nevidím nikoho iného!”

Lenka jemne žmurkla na slnko a slnko na Emku.

“Toto všetko ste mi pripravili vy dohromady? Ďakujem, konečne ste mi otvorili oči.”

Ema totiž už odmala neznášala teplé slnečné a letné počasie, no nikto dodnes neprišiel na to prečo.

“No vidíš, asi ťa bolo treba najprv oslepiť poriadnym svetlom, aby sa ti oči otvorili, hihi,” zasmiali sa dievčatá, vyzuli sa, ľahli si do zelenej trávy a sledovali krásne jasnú oblohu. Uchvátená bola aj Lenka, lebo aj napriek tomu, že sa dohodla so slnkom na prekvapení pre Emku, nevedela, čo slnko pripraví. Lenka ho totižto poprosila, aby bolo všade, aby mohla Emka zažiť spev vtáčikov a voňavé kvety, no nečakala, že to bude až taká nádhera. Všetko bolo zaliate zlatom, lúka bola zelená a plná krásnych a voňavých kvetov, ponad lúku prelietavali farebné vtáčiky, čo vydávali krásne tóny a lúka bola ohraničená závesmi z brečtanov a rozkvitnutými stromami plnými rôznych plodov.

“Myslím, že už je čas ísť,” povedala Lenka.

“Podme teda,” odpovedala Ema.

Dievčatá sa zdvihli a odišli domov v slnečnom sprievode.

“Haha, ráno som z domu vyšla ako milovníčka upršaného sychravého a studeného počasia a ako kritička letného teplého a nádherného počasia ,no vraciam sa s úplne opačnými názormi. Šťastná a dobytá slnečnou energiou.”

Dievčatá sa zasmiali. Rozlúčili sa a tentokrát na slnko žmurkli už obe.